

Då man ser till framtiden

Publicerad: 3 januari 2016

Författare: Michael Jestin

Folk pratar om att man ska leva i nuet. Men vilken tråkig krönika detta skulle bli om jag endast skriver om vad jag gör precis i detta nu. Istället blickar vi framåt och ser till 2016 och på vad som komma skall. Trots att 2016 kommer bli ett internationellt volleybollår, med OS i Rio och ny förbundskapten till damlandslaget, så är det en annan angelägenhet som jag vill diskutera.

Även om svenskar fortfarande är långt ifrån ett olympiskt spel så tror jag vi har något på gång i vår landslagsverksamhet. Herrlandslaget har det varit mycket prat om, inte minst under 2015 med tanke på EM-kvalet, men jag har en känsla av att det nu även är dags för damerna att ta ett steg framåt. En ny förbundskapten har anlitats i form av Ismo Peltola och spelarmaterial finns det mer av än på länge. Vi har spikertvillingarna Lazic som spelat på högsta världsnivå under ett antal säsonger nu och börjar närma sig den absoluta toppen. Vi har Isabella Haak på högerkanten som endast behöver några år till innan hon också tillhör världseliten. För att inte tala om de andra kvinnliga spelare vi har ute som proffsspelare i Europa och på collegespel i USA. Fysik, utvecklingspotential och vilja finns det mer av hos de svenska kvinnliga volleybollspelarna nu än vad vi sett på länge. Det enda som oroar mig är den där passarpöset. Hur Ismo Peltola har tänkt att lösa den biten vet jag inte men han har där en riktigt tuff nöt att knäcka. Lyckas han dock med det så kan 2016 bli början på något riktigt stort för svenska damlandslaget.

Det går framåt för svensk landslagsvolleyboll men olyckligt nog ser det väldigt glest ut bakom den absoluta toppen. Vi har endast åtta lag i damernas elitserie, ytterst få av dessa med fulla trupper, och jag är tveksam till att vi kommer få se tio lag i serien till hösten heller. Det jag därmed önskar mig av 2016 är det som ligger mig närmast hjärtat. Jag vill se en ökad mängd volleybollspelare i Sverige. Att få se ett välspelat OS eller ett svenskt landslag som går framåt är visserligen väldigt glädjande men det är inte lika väsentligt för utvecklingen av volleybollen i vårt land. Jämfört med 2014 fick vi se en liten förbättring på Junior-SM 2015 med lite fler kvalande lag. Men antalet ungdomslag i Sverige har gått ner stadigt det senaste decennierna och på herrsidan finns det egentligen inte längre någon anledning att ha ett kval längre då alla anmälda lag kommer med i slutspelet. Ser man till Riksidrottsförbundets senaste statistik så har vi dock en enastående förbättring inom volleybollen där antalet utövare har mer än dubblats mellan 2012 och 2013, från 8 944 utövare till 21 261. Jag väntar fortfarande på statistiken om 2014 för att se om fenomenet beror på den stora mängden barn som börjat med kidsvolley eller om det endast är en felräkning av RF.

Jag hoppas nu innerligt att alla svenska volleybollklubbar under 2016 kan inse att det är här alla deras resurser ska läggas. Spendera inte era pengar på att köpa in en extra utländsk spiker, för som vi kan se på trenden i landet så är detta inte medlet för långsiktig framgång. Den där spikern kanske tar hem ett SM-guld åt klubben och kortsiktigt kan jag förstå att det är vad man vill ha. Men fortsätter trenden inom vår idrott i samma riktning som den gjort de senaste decennierna så finns det snart ingen titel kvar att vinna. Här vill jag prisa Sollentuna som ofta ställer upp med ett elitlag utan utländska proffsspelare och får resultat därefter. Men ser man till mängden spelare de har i sin klubb så gör de stordåd. Investera i barnen som funnit vår idrott, lägg resurserna på att hitta ledare så de kan fortsätta spela, bry er inte om hur bra eller dåliga de är eller blir, låt dem spela. Ta med dem på så mycket elitmatcher som möjligt, låt dem få förebilder inom idrotten, personer de vill efterlikna och på så sätt får de en show värd att komma tillbaka till. Någonstans bland alla de barn som idag knappt förstår vad ordet bagger betyder finns nästa Marcus Nilsson, nästa Bengt Gustafsson eller nästa Isabelle Haak. Det gäller bara att vi ser till att de får chansen att uppnå sin potential. Och skulle det mot förmodan vara så att ingen av de barn som idag håller på med volleyboll någonsin blir en världsstjärna så spelar det egentligen ingen större roll. Har vi gett dem ett intresse för livet så kan volleybollen vara nöjd med det.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/da-man-ser-till-framtiden/>